



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Bc. L. K.**, zast. Mgr. Janem Špačkem, advokátem se sídlem Dobrovského 1303/13, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti**: I) obec Domašín, se sídlem Loučov 20, Domašín, II) E. R., oba zast. Mgr. Janem Špačkem, advokátem se sídlem Dobrovského 1303/13, Praha, III) ČEZ, a. s., se sídlem Duhová 2/1444, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 3. 2025, č. j. 15 A 12/2024-230,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**O d ů v o d n ě n í :**

**1. Vymezení věci**

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. KUUK/017846/2024.

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a osob zúčastněných na řízení I) a II) [dále též „OZNŘ I) a II)“] a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kadaň ze dne 1. 10. 2023, č. j. MUKK/45292/2023. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla uznána společenstevní honitba Verněřov na honebních pozemcích

v katastrálním území Mikulovice u Verněřova, Klášterec nad Ohří, Miřetice u Klášterce nad Ohří, Hradiště u Verněřova, Verněřov, Domašín, Louchov, Nová Víska u Domašína, Petlery a Podmílesy, o celkové výměře 1355, 2376 ha, z toho členové Honebního společenstva Verněřov drží 866, 70 ha honebních pozemků.

## 2. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila stěžovatelka společně s osobami zúčastněnými na řízení I) a II) žalobou u krajského soudu, řízení však bylo ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení I) a II) krajským soudem zastaveno. OZNŘ I) totiž přes výzvu soudu nezaplatila soudní poplatek a OZNŘ II) sice soudní poplatek zaplatila, avšak nikoliv ve lhůtě určené krajským soudem; ten tedy usnesením ze dne 20. 5. 2024, č. j. 15 A 12/2024-50, zastavil řízení ve vztahu k oběma OZNŘ [žalobcům a) a c)]. Skutečnost, že tyto osoby v řízení o žalobě již nevystupovaly v pozici žalobců a) a c), je ovšem nezbavovala možnosti uplatňovat práva v postavení osob zúčastněných na řízení, čehož k výzvě krajského soudu využily.

[4] V žalobě bylo namítáno, že stěžovatelka společně s OZNŘ I) a II) má v úmyslu založit vlastní společenstevní honitbu, proto OZNŘ I) vyslovila vůli nebyt součástí honebního společenstva a správní orgány s ní měly jednat jako s účastníkem řízení. Zároveň se registrace Honebního společenstva Verněřov neprojevila v rejstříku honebních společenstev, proto své podání o ukončení členství OZNŘ I) adresovala jedinému dohledatelnému subjektu spojenému s honitbou ve Verněřově. Své členství tak OZNŘ I) řádně ukončila a měla být účastníkem řízení, touto otázkou se však správní orgány dostatečně nezabývaly. Stěžovatelka dále namítala, že neměla možnost seznámit se s úplným správním spisem, jelikož věděla, že do něj byly doplněny další podklady, ale nedostala možnost vyjádřit se k nim. Vydání rozhodnutí tak pro ni bylo překvapivé. Z oznámení o zahájení řízení navíc nebylo zřejmé, jakých konkrétních nemovitostí se dotýká.

[5] Krajský soud žalobu považoval za nedůvodnou, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadeným rozsudkem zamítl.

[6] V odůvodnění krajský soud zdůraznil, že předmětem řízení bylo rozhodnutí, kterým byla uznána společenstevní honitba Verněřov. Pro řízení o uznání honitby je klíčové pouze to, zda splňuje podmínky zakotvené v § 17 a § 18 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“). Při splnění zákonných podmínek totiž existuje právní nárok na uznání honitby.

[7] Krajský soud se nejprve zabýval nesprávným postupem ve vztahu k otázce účastenství osoby zúčastněné na řízení I). Podle krajského soudu musí být z žalobního bodu zřejmé, jak byla stěžovatelka zkrácena na svých právech. Tento žalobní bod však směřoval pouze na ochranu práv třetí osoby, tedy OZNŘ I) a nebylo z něj zřejmé, jak mělo toto pochybení zasáhnout do hmotněprávních či procesněprávních práv stěžovatelky. Stejně závěry bylo možné vztáhnout i na tvrzení stěžovatelky, že prvostupňový správní orgán nereagoval na podání OZNŘ I). Sama stěžovatelka bezpochyby účastníkem předmětného řízení byla, správní orgány s ní řádně jednaly a doručovaly jí veškerá rozhodnutí, na která stěžovatelka reagovala (odvoláním a následně i správní žalobou). Stěžovatelce nepřisluší

pokračování

dovolávat se ochrany práv jiných osob, proto výše uvedená tvrzení stěžovatelky krajský soud považoval za nedůvodná.

[8] Dále stěžovatelka namítala pochybení týkající se registrace Honebního společenstva Verněřov a jejího projevu v rejstříku honebních společenstev. Krajský soud opět neshledal, do jakých veřejných subjektivních práv stěžovatelky namítané pochybení zasáhlo.

[9] Stěžovatelka v žalobě uváděla také to, že pro ni vydání rozhodnutí bylo překvapivé, jelikož po doplnění podkladů do spisu neobdržela další výzvu k vyjádření se k podkladům. Krajský soud zdůraznil, že smyslem práva na vyjádření k podkladům je umožnit účastníku řízení seznámit se s nashromážděnými podklady, aby měli možnost zpochybnit jejich správnost či relevanci, případně navrhnout podklady další. Předmětné řízení je však specifické v tom, že otázkou je pouze to, zda honitba splňuje zákonné podmínky. Pro posouzení této otázky je obsah i rozsah potřebných podkladů známý již při zahájení správního řízení. Prvostupňový správní orgán tak neshromažďoval podklady až po zahájení řízení. Již v oznámení o zahájení řízení správní orgán informoval, že disponuje veškerými potřebnými podklady pro vydání rozhodnutí a že se k nim účastníci mohou vyjádřit případně navrhnout jejich doplnění. Stěžovatelka se tak s relevantními podklady rozhodnutí mohla seznámit. Správní orgán prvního stupně po zahájení řízení nové podklady nepořizoval a nemusel stěžovatelku opětovně vyzývat k vyjádření k podkladům. Zároveň porušení práva nahlédnout do spisu by vedlo k nezákonnému rozhodnutí jen tehdy, že tímto omezením došlo ke zkrácení práv daného účastníka řízení. Stěžovatelka však neuvedla žádnou konkrétní argumentaci, jak ji správní orgány na jejich právech zkrátily. I kdyby byl skutečně postup správních orgánů vadný, nevedlo by to k nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí.

[10] Ve vztahu k otázce podrobnosti oznámení o zahájení řízení krajský soud uvedl, že o způsobu vymezení předmětu řízení nestanoví zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, žádné bližší podrobnosti. V tomto případě oznámení o zahájení řízení splnilo svůj účel, kterým je odlišení od jiného správního řízení a identifikace předmětu řízení tak, aby mohli účastníci řízení uplatňovat svá práva. Neuvedení všech jednotlivých dotčených nemovitostí účastníků řízení nebylo vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Zároveň ze správního řízení nijak nevyplývalo, že by stěžovatelka měla jakékoliv pochybnosti o tom, co je předmětem řízení. K otázce vystoupení OZNŘ I) z honebního společenstva pak krajský soud poukázal na judikaturu Ústavního soudu, podle které zánikem členství nedochází k žádné změně honitby. Žádný z žalobních bodů tak krajský soud nepovažoval za důvodný.

### 3. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a OZNŘ

[11] Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností. Podle stěžovatelky krajský soud nevzal v potaz její námitku týkající se nedostatečnosti oznámení o zahájení správního řízení. Informace o zahájení řízení byla pouze formalistickým úkonem, nikoliv informací o skutečném předmětu řízení. Samotné uvedení názvu honitby bez další specifikace např. konkrétními parcelami nebo mapou není pro řádné vymezení předmětu řízení dostatečné, což může mít dopad na možnost účastníků řízení bránit svá práva. Nedostatečné oznámení vede k nezákonnosti navazujícího rozhodnutí. Požadavek, podle

kteřého by měl každý účastník řízení sám zjišťovat, zda a v jakém rozsahu je dotčen, je nepřiměřený.

[12] Navrhovatelce bylo odepřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Po doplnění dalších dokumentů do spisu správní orgán účastníky nevyzval k seznámení s úplným správním spisem. Vydání rozhodnutí, aniž by od správního orgánu obdržela výzvu k vyjádření k dalším podkladům rozhodnutí, pro stěžovatelku bylo překvapivé a neočekávané. Stěžovatelka měla informaci, že do spisu byly doplněny další podklady a očekávala, že před vydáním rozhodnutí bude mít možnost se k nim vyjádřit, namísto toho však obdržela samotné rozhodnutí ve věci.

[13] Správní orgány i krajský soud ignorovaly, že OZNŘ I) vystoupila z honebního společenstva, což mohlo narušit podmínku souvislosti pozemků. Soud se s touto námitkou přezkoumatelně nevypořádal. V okamžiku vydání rozhodnutí tak panovaly pochybnosti, zda je OZNŘ I) účastníkem řízení či nikoliv. Dále stěžovatelka uvedla, že neměla informaci o registraci Honebního společenstva Vernéřov, tuto skutečnost však uvádí rovněž k otázce účastenství OZNŘ I). Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

#### **4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem**

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a z důvodů v ní uplatněných, ověřil při tom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud v první řadě zdůrazňuje, že ne každá vada správního rozhodnutí musí mít vliv na jeho zákonnost. Zároveň je v soudním řízení (mimo vady, k nimž soudy musí přihlížet z úřední povinnosti) rámec soudního přezkumu vymezen žalobními body, případně kasačními námitkami, uplatněnými stěžovatelkou (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Úkolem soudů je zajistit ochranu veřejných subjektivních práv. Povinnost tvrdit zkrácení svých práv však má žalobkyně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-98) a je tak na ní, aby uvedla, jakým způsobem správní či soudní rozhodnutí zasahuje do jejích veřejných subjektivních práv. Na úvod tak Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka v souladu s vymezenými východisky v podstatě vůbec neargumentuje.

[18] Stěžovatelka za vadu rozhodnutí žalovaného označila nedostatečné vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení. K této vadě krajský soud zdůraznil, že smyslem vymezení předmětu řízení v oznámení o jeho zahájení je zejména jeho odlišení od jiných správních řízení, a identifikaci v posuzovaném případě považoval za dostatečnou. Argumentace stěžovatelky proti těmto závěrům spočívá v tom, že účastníkům řízení nebylo

pokračování

v okamžiku zahájení správního řízení známo, jakých konkrétních pozemků se bude honitba dotýkat. Zároveň stěžovatelka považuje za nepřiměřené, aby účastníci správního řízení museli sami zjišťovat, jakých pozemků se správní rozhodnutí dotýká. Jak již však bylo uvedeno v úvodu tohoto odůvodnění, stěžovatelka nijak nespecifikuje, jak by tento nedostatek měl zasáhnout do jejích veřejných subjektivních práv. Nejvyšší správní soud tento zásah neshledal, zároveň neshledal vliv vymezení předmětu řízení v oznámení o jeho zahájení na zákonnost následného rozhodnutí. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004-59, totiž platí, že vada řízení nemá vliv na zákonnost, pokud by byl výrok rozhodnutí stejný, kdyby k vadě řízení nedošlo.

[19] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelka žádné pochybnosti o předmětu řízení tak, jak byl vymezen v oznámení o zahájení řízení, neměla. Ostatně i krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že z reakce stěžovatelky, která po oznámení zahájení řízení zaslala žádost, aby jí označené pozemky byly prohlášeny za nehonební, vyplývá, že stěžovatelce byl předmět řízení znám. Na toto tvrzení krajského soudu ani stěžovatelka v kasační stížnosti nijak adresně nereaguje, pouze uvádí, jaké negativní dopady by teoreticky mohlo mít nedostatečné oznámení o zahájení řízení (např. by účastník řízení musel nahlédnout do spisu, kontaktovat správní orgán apod.). Stěžovatelka však vůbec neuvádí, jak jí konkrétně vymezení předmětu řízení v oznámení o jeho zahájení zasáhlo do jejích veřejných subjektivních práv. Pouze zcela obecně uvádí, že nedostatečné vymezení předmětu řízení může mít dopad na možnost účastníků řízení bránit svá práva, aniž by specifikovala, jakým způsobem konkrétně jí samotné vymezení předmětu řízení znemožnilo svá práva bránit. Naopak z průběhu správního řízení vyplývá, že stěžovatelka svá práva efektivně bránit mohla a této možnosti také využila, ať již jde o možnost odvolat se proti prvostupňovému rozhodnutí nebo o možnost napadnout rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Nejvyšší správní soud se proto domnívá, že oznámení o zahájení řízení bylo dostatečné a stěžovatelka konkrétní předmět řízení znala, smysl a účel oznámení zahájení řízení proto naplněn byl. Z těchto důvodů zdejší soud považuje argumentaci stěžovatelky za nedůvodnou.

[20] K argumentaci týkající se překvapivosti vydaného rozhodnutí, kdy stěžovatelka očekávala, že ještě bude mít možnost vyjádřit se k doplněným podkladům rozhodnutí, Nejvyšší správní soud uvádí, že ani tato okolnost neměla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Stejně jako krajský soud nemůže Nejvyšší správní soud pominout specifikaci řízení o uznání honitby. Na uznání honitby je totiž za splnění zákonných podmínek dán právní nárok. Správní orgány tak pouze přezkoumají, zda byly splněny zákonné podmínky pro uznání honitby, jejichž splnění je třeba doložit při podání návrhu. Již na začátku správního řízení by tak měl mít správní orgán k dispozici veškeré podklady klíčové pro posouzení, zda honitba zákonné podmínky splňuje či nikoliv. Společně s návrhem byl doložen seznam vlastníků honebních pozemků, mapový zakres honitby, souhlasy vlastníků honebních pozemků s členstvím v honebním společenstvu, zápis z ustavující valné hromady a stanovy honebního společenstva, tedy podklady specifikované v § 19 odst. 5 a 6 zákona o myslivosti. Zároveň v nyní projednávané situaci správní orgán v oznámení o zahájení správního řízení výslovně uvedl, že shromáždil veškeré potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, a upozornil účastníky řízení na možnost se k nim vyjádřit.

[21] To samozřejmě neznamená, že by účastníci neměli právo tyto podklady sporovat, případně navrhnout provedení jiných důkazů. I v tomto případě však bylo na stěžovatelce,

aby uvedla, jakým způsobem jednání správního orgánu zasáhlo do jejích veřejných subjektivních práv. Stěžovatelka opět pouze uvádí, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zákonem, avšak nespecifikuje, jakým způsobem by tato skutečnost měla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí účastník řízení namítající porušení § 36 odst. 3 správního řádu upřesnit, jaké podklady neměl k dispozici, a uvést, jak mohla vada ovlivnit výsledek řízení a v čem tedy spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Stěžovatelka však přesto, že se krajský soud řádně otázkou nemožnosti seznámit se s podklady rozhodnutí zabýval, v souladu s uvedenými závěry v kasační stížnosti nijak neargumentuje. Ani v této části jí tak Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit.

[22] Stejně tak je nedůvodná argumentace týkající se překvapivosti vydání rozhodnutí. Stěžovatelce po celou dobu nic nebránilo, aby se o stav řízení aktivně zajímala, a to obzvláště v situaci, kdy ji již v oznámení o zahájení řízení správní orgány poučily o možnosti seznámit se se všemi relevantními podklady rozhodnutí, které měly k dispozici právě již na počátku správního řízení. Okamžik vydání rozhodnutí na jeho zákonnosti ničeho nemění. Nelze pominout skutečnost, že stěžovatelka proti prvostupňovému rozhodnutí brojila odvoláním a v rámci odvolacího řízení měla možnost seznámit se s celým spisovým materiálem a případně konkrétně specifikovat, jak postup prvostupňového správního orgánu zasáhl do jejích práv. Následně by případné vady mohl odstranit právě žalovaný, jakožto odvolací orgán, jelikož správní rozhodnutí obou stupňů tvoří jeden celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. 2646/2012 Sb. NSS). Do správního spisu nadto byly zařazeny pouze písemnosti účastníků řízení, které na konečné rozhodnutí o uznání honitby neměly vliv [např. informace OZNŘ I) o vystoupení z honebního společenstva nebo návrh stěžovatelky na prohlášení jejích pozemků za nehonební, kterému nebylo vyhověno], neboť jak již bylo uvedeno výše, při splnění zákonných podmínek je na toto uznání dán právní nárok, což bylo zřejmé již na počátku řízení a později zaslané podklady splnění podmínek pro uznání honitby nijak relevantně nezpochybnil. Ani v této části stěžovatelka nijak konkrétně nespecifikuje, do jakých veřejných subjektivních práv jí vydání rozhodnutí poté, co do spisu byly založeny dokumenty zaslané účastníky řízení, zasahuje. Obecné tvrzení o překvapivosti vydání rozhodnutí, resp. o nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, tak na závěrech správních orgánů nemohlo ničeho změnit. I s posouzením této otázky krajským soudem se zdejší soud ztotožňuje.

[23] Podle stěžovatelky se krajský soud přezkoumatelně nevypořádal s námitkou o vystoupení OZNŘ I) z honebního společenstva a vlivu tohoto vystoupení na podmínku souvislosti pozemků. Nelze ovšem pominout, že sama stěžovatelka otázku zániku členství OZNŘ I) v honebním společenstvu vztahovala primárně k otázce účastenství OZNŘ I) ve správním řízení. Nadto žalovaný v odvolacím rozhodnutí výslovně uvedl, že OZNŘ I) nadále považuje za člena Honebního společenstva Verněřov, a to z toho důvodu, že OZNŘ I) tomuto společenstvu své vystoupení z něj neoznámila. OZNŘ I) své vystoupení oznámila toliko Mysliveckému spolku Špičák Verněřov, který však není držitelem honitby, ale podle předpokládané nájemní smlouvy se měl stát jejím uživatelem. Své vystoupení OZNŘ I) oznámila nepřislušnému subjektu, a nemohlo tak vyvolat právní účinky. Tyto skutečnosti stěžovatelce i OZNŘ I) byly známy již z rozhodnutí o jejich odvolání, přesto relevantně

pokračování

nezpochybňují, že by OZNŘ I) své vystoupení z honebního společenstva adresovala subjektu příslušnému.

[24] Krajský soud se otázkou zániku členství OZNŘ I) v honebním společenstvu zabýval (viz níže), v této části tak jeho rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný. Co se týče otázky vlivu zániku členství na podmínku souvislosti pozemků Nejvyšší správní soud upozorňuje, že krajský soud v bodě 72. napadeného rozsudku odkázal na judikaturu Ústavního soudu v obdobných věcech. Z pasáží citovaných v napadeném rozsudku jednoznačně vyplývá, že zánik členství neznámá žádnou změnu honitby, neboť ta vychází ze správního rozhodnutí. Vystoupení člena z honebního společenstva se nemůže dotknout správního rozhodnutí o uznání honitby. Tato východiska krajský soud ve svém rozsudku jednoznačně vymezil a je z nich patrné, že vystoupení OZNŘ I) z honebního společenstva nemohlo mít vliv na podmínku souvislosti pozemků.

[25] Ostatně z usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2013, sp. zn. II. ÚS 1820/11, a ze dne 20. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 756/07, vyplývá, že důvodem pro zaujetí tohoto výkladu byla právě také hrozba, že by vystoupení člena z honebního společenstva mohlo zásadním způsobem ovlivnit honitbu jako takovou, a to právě narušením podmínky souvislosti pozemků. Ústavní soud zdůraznil, že je dán veřejný zájem na ochraně zvěře, který může nad právem na výkon vlastnického práva převážet. Byť tedy obecně platí, že právo myslivosti v honitbě vykonávají vlastníci pozemků, které ji tvoří, počítá zákon o myslivosti i s pozemky, jejichž vlastníci členy honebního společenstva nejsou. Otázka členství v honebním společenstvu tak na splnění podmínky souvislosti pozemků nemá vliv a sama stěžovatelka ani netvrdí, že by tato podmínka nebyla splněna z jiných důvodů.

[26] Stěžovatelka se ve své kasační stížnosti opět blíže vyjadřovala k otázce účastenství OZNŘ I) ve správním řízení v důsledku zániku jejího členství v honebním společenstvu. Dále se zabývala zpřístupněním informace o registraci Honebního společenstva Verněřov, a to opět ve vztahu k zániku členství OZNŘ I) v honebním společenstvu. V této souvislosti však Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek krajského soudu, který se rozsáhle věnoval tomu, zda je stěžovatelka vůbec oprávněna toto pochybení ve své žalobě úspěšně namítat. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 12/2013-30, vyplývá, že „[ž]alobce je oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře. Není oprávněn osobovat si námitky vyplývající z práv třetích osob“, na což stěžovatelku upozornil již krajský soud. Z tvrzení stěžovatelky nebylo možné dovodit, jak by toto pochybení mělo zasáhnout do jejích hmotněprávních či procesněprávních práv. Proto stěžovatelka není oprávněna tyto námitky uplatnit. Přes tuto skutečnost stěžovatelka nadále otázku účastenství OZNŘ I) vznáší i v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se však plně ztotožňuje s jejím vyhodnocením krajským soudem. Stěžovatelka ani v kasační stížnosti nijak neargumentuje, jaký zásah do jejích veřejných subjektivních práv by pro ni přinášelo nesprávné vyhodnocení otázky účastenství OZNŘ I) ve správním řízení, ani tuto námitku tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[27] Stejně jako krajskému soudu není Nejvyššímu správnímu soudu jasné, jaká veřejná subjektivní práva stěžovatelky měla být dotčena tím, že stěžovatelka neměla informaci o datu registrace Honebního společenstva Verněřov, která se neprojevila v rejstříku honebních společenstev. Přes toto upozornění stěžovatelka v kasační stížnosti ani v této otázce blíže nespecifikovala, jak se tato okolnost dotýká jejích veřejných subjektivních práv.

Nejvyšší správní soud se domnívá, že tato argumentace směřuje spíše k otázce účastenství OZNR I) ve správním řízení, jak již však bylo opakovaně uvedeno, takovéto pochybení správního orgánu stěžovatelka účinně namítat nemůže, neboť do jejích veřejných subjektivních práv nijak nezasahuje.

### 5. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému, jemuž by jako jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II.).

[30] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok III.).

### Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 19. září 2025

JUDr. Viktor Kučera  
předseda senátu